

Mij denik

Ingeborg Jakob

Duben 1945

Imenuji se Ingeborg Jakob a je mi deset let. Narodila jsem se 1. července 1935 v Chomutově.

Rozhodla jsem se, že si zapíšu, jaké jsem měla dětství bez taty. Už jsem ho několik let neviděla a vůbec nevím, jestli žije.

Mám německé rodiče. Můj tááinek pochází ze Žatce a jeho předci přišli do Čech z Německa. Maminka je z Vídně a její maminka, tedy moje babička, je Italka.

Před válkou jsme s maminkou a tááínkem žili v Chomutově. Asi jsme byli bohatí, protože jsme bydleli ve velkém bytě, který byl v krásné vile. Měl i místnost pro služku, všude byl hezký nábytek, koberce a obrazy.

Můj tatínek se jmenuje, a doufám, že ještě pořád žije, Antonín Jakob. Narodil se v roce 1891. Před válkou pracoval pro pražskou pojišťovnu Securitas.

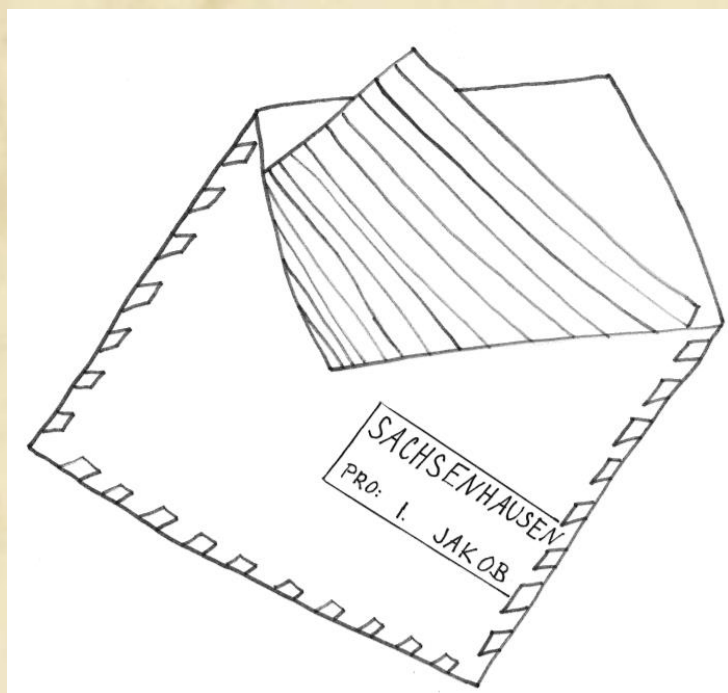
Pamatuju si, že nesnášel nacisty. Když v Německu vládl Hitler, začali u nás přespávat lidé, kteří přišli z Německa. Přespávali v komůrce pro služku. Nikdo mi to nechtěl vysvětlit. Asi proto, abych něco neprozradila někomu cizímu.

Když přišli do Chomutova Němci, tatínek utekl do Prahy. Museli jsme se vystěhovat z našeho krásného bytu. Odjeli jsme bydlet k mé italské babičce do Žatce. Měla malý byt a mamince se tam nelíbilo. Byla zvyklá na náš krásný, velký byt.

Jednou za čas jsem jezdila s maminkou do Prahy. Tajně jsme se setkávaly s tátinkem v restauraci Hybernie. To mi bylo už skoro pět. A když jsem byla malá, tak si to pamatuju.

Byla jsem u toho, když si gestapo přišlo pro tátinka. Stalo se to právě v Hybernii. Číšník přišel říct tátinkovi, že na něho někdo čeká za dveřmi. Byli to páni v kožených kabátech. Jako malá jsem nějak moc nechápala, co se děje. Samozřejmě jsem věděla, že se neděje nic dobrého. Později jsme se s maminkou jely za tátinkem podívat do nemocnice do Drážďan. Byl v nemocnici, protože ho zbili. Od té doby jsem tátinka neviděla.

Hrozně mi chybí. Jednou za čas pošle pohlednici ze Sachsenhausenu. Je to někde v Německu. Jsem moc ráda, že je posílá, i když se z nich nedozvím, jak se mu vede. Alespoň vím, že je naživu.

Tátinek uvažoval před příchodem Němců do naší země o odchodu do cizí země. Měla to být Argentina. Měl dokonce koupené lístky na loď, ale maminka měla strach o mě a miminko, které čekala. Nechtěla nás vystavit takovému nebezpečí.

Pořád bydlím s maminkou a sestřičkou Gisbergou u italské babičky v Žatci. Do školy chodím tady v Žatci. Maminka pracuje pro podnik s ovocem a zeleninou. Před válkou nepracovala, protože tááinek vydělával dost peněz. Byla doma a starala se o domácnost.

Občas s maminkou jezdíme do Veletic na návštěvu, kde bydlí tááinekovi rodiče. Mají statek a můžeme si odsud vozit nějaké jídlo domů. Mám tam houb kamarádů. Moji rodiče se seznámili v pivovare v Karlových Varech. Maminka tam pracovala jako účetní a tááinek do pivovaru vozil chmel, který pěstovala jeho rodina právě ve Veleticích.

Tááinka jsem už čtyři roky neviděla. Co dělá? Je v pořádku?

Květen 1945

Válka skončila. Všichni se na nás Němce dívají jako na nepřátele. Budeme asi muset do odsunu.

Přišel Befehl. To byl povel z českých úřadů a pro nás to znamenalo, že nás čeká odsun.

Moje maminka v té době sháněla všechny možné dokumenty, aby dosvědčila, že tááinek byl antifasista.

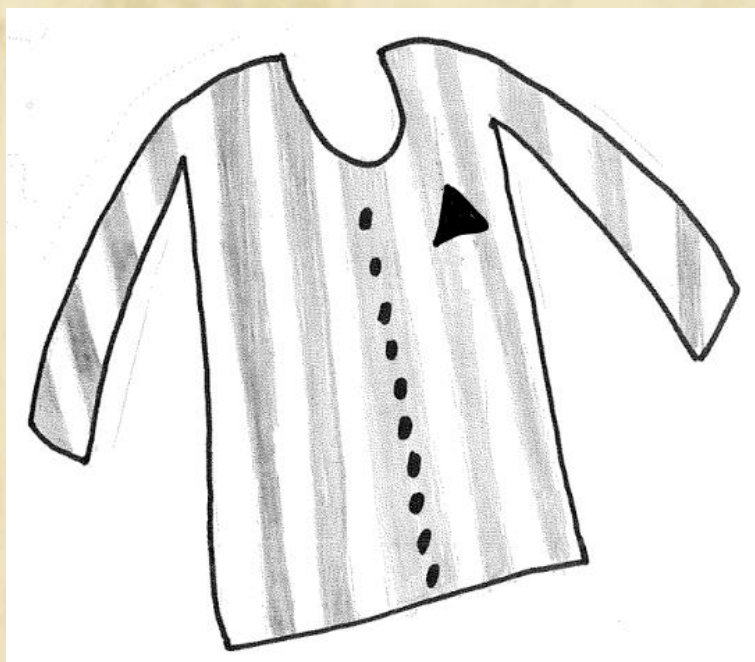
To se jí podařilo, a tak jsme do odsunu nešly, ale tááinkovo rodiče ano. Byli vyhozeni ze svého statku.

Ten pak dostali Volynští Češi z Ukrajiny.

Dobrovolně šla do odsunu i moje italská babička Scala.

Červenec 1945

Hurá, táta je doma, vrátil se. Jsem tak ráda, že ho zase vidím, hrozně mi chyběl. Vypadal hodně unaveně a pohuble, měl na sobě takovou potrhanou, pruhovanou košili s červeným trojúhelníkem. Nevím, kde k tomu obleku přišel. Vůbec nám nechce vyprávět, co zažil, když s námi nebyl. Jsem moc ráda, že je doma a je živý. Jen vím, že přišel z Německa pěšky.

Dozvěděla jsem se, kde byl tááinek za války. Byl v Sachsenhausen. to byl koncentrační tábor v Německu.

Září 1945

Měla bych jít do školy, ale protože jsem Němka, tak tam nechodím. Moc se mi to líbí.

Květen 1953

Před dvěma lety jsem začala studovat Obchodní akademii v Karlových Varech. Tu jsem studovala večerně. Včera jsem úspěšně složila maturitní zkoušku. Mám nastoupit jako sekretářka v Krajského úřadu ČSM. Bydlím na ubytovně a mám výhled na ruský kostel.

O půl roku později...

Jsem hodně naštvaná. Jenom proto, že jsem nepodepsala papír, že se vzdávám katolické víry, tak mě vyhodili z práce. Musela jsem opustit i ubytovnu, Nevím, co budu dělat...

Stala se mi nečekaná věc. Ve chvíli, kdy jsem byla hodně zoufalá, že nemám práci ani pořádné ubytování, tak jsem v kostela svatě Máři Magdaleny potkala Annu Oudisovou. A ta mi nabídla ubytování u ní v Fáchymově a navíc jsem tam dostala práci jako účetní.

1954

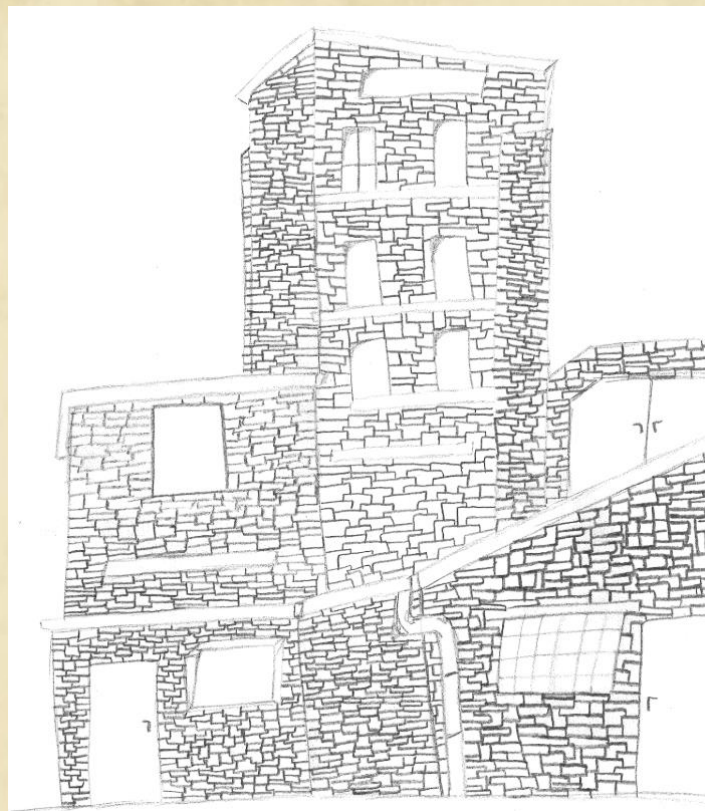
Nedávno jsem se svojí nejlepší přítelkyní Annou Oudisovou vyrazila na zábavu do Národního domu v Karlových Varech. A co se mi nestalo... Potkala jsem tam takového urostlého muže. Jmenuje se Ladislav Suchan, studoval večerně průmyslovou školu a fárá v dole Svornost v Fáchymově.

1955

Můj milý deníčku, mám pro tebe velkou novinu. Dnes jsme se s Láďou vzali, Byla to moc hezká svatba a jsem ráda, že mám po boku takového člověka.

1956

Mám novou práci. Pracuju v OTK v Horním Žďáru. Naše kancelář je blízko Věže smrti. OTK znamená Oddělení technické kontroly. Moje přítelkyně Anna pracuje jinde, což mě moc mrzí. Mám zakázáno se bavit s mukly z Jáchymova. Mukl je muž určený k likvidaci...

Ale něco veselého... V kanceláři mám myš. Najednou se objevila na stole, ale nebojím se ji.

1960

Přišla jsem kvůli radioaktivnímu prachu v OTK v
spodní zuby. Zaměstnanci tady dostávají půl litru
mléka jako prevenci, ale já ho nepiju, protože nesmím
laktózu.

1961

Dnes se mi narodil chlapeček a jmenuje se Vladimír.
Je kouzelný a má oči jako pomněnky...

1975

Čekám další miminko. Chtěla bych holčičku.
Jmenovala by se Lívie. Prosim, ať je zdravá a nic ji
netrápí.

Špatně, smutně a těžké věci přicházejí, ale vždycky v momentu, kdy to nejméně čekáme. Zemřel mi manžel, měl zdravotní problémy kvůli Svornosti, kde pracoval. Je to pro mě strašně těžké a neskutečně mě to mrzí.

Říjen 2019

Doba se změnila, všechno je uspěchané... Můj syn Vladimír vystudoval vysokou školu a teď je v Americe. Dcera Lívie žije v Berouně a také vystudovala vysokou školu. Takže žiju sama v bytě v Ostrově. Zítřka mě čeká setkání s holčičkami ze školy z Karlových Varů. Budu jim vyprávět můj život. tak jsem na to velmi zvědavá, jestli to bude pro ně zajímavé...

Otec říkal, že kdyby bývala nepřišla válka a Hitler, tak jsme byli bohatí lidi...